

1. kapitola

Wes

Duben

Řada v kavárně je trochu delší, vím ale, že na stadion to stihnu tak akorát. Jsou týdny, kdy prostě všechno *klape*.

Přes víkend náš hokejový tým vyhrál první dvě kola play-off Národní vysokoškolské sportovní asociace a teď nás čeká šampionát. Nějak se mi podařilo dostat dvě minus za seminárku z historie, kterou jsem sepsal totálně vyčerpanej a napůl v kómatu. A můj šestý smysl mi napovídá, že kluk přede mnou si neobjedná nic složitýho. Z jeho oblečení je poznat, že dává přednost jednoduchosti.

Všechno mi jde na ruku. Jsem soustředěnej. Brusle mám naostřený a led je hladkej jak zrcadlo.

Fronta postoupí a pan Nudný si může objednat. „Jedno malý černý.“

Vidíte?

O chvíli později jsem už na řadě, jenže když otevřu pusku, abych si objednal, mladá baristka nadšeně vykne. „Panebože, Ryan Wesley! Blahopřeju!“

Neznám ji. Ale v bundě, kterou mám na sobě, jsem jak rocková hvězda, aspoň teda tenhle týden. „Díky, krásko. Mohl bych dostat dvojité espresso?“

„Hned to bude!“ Křikne moji objednávku na kolegyni a dodá: „A pronto! Musíme vyhrát mistrovství!“ A věřili byste tomu? Odmítne moji pětidolarovku.

Strčím bankovku do sklenice na spropitný, vyjdu ven a zamířím ke stadionu.

Cestou do promítacího sálu v luxusním stadionu našeho týmu ze Severomassachusettské univerzity mám zatraceně parádní náladu. Miluju hokej. K smrti ho miluju. Za několik krátkých měsíců nastoupím k profíkům a nemůžu se sakra dočkat.

„Dámy,“ pozdravím spoluhráče, když se usadím ve svém obvyklém křesle. Řady sedadel jsou rozmístěné do půlkruhu čelem k obrovskému promítacímu plátnu v přední části místnosti. Křesla jsou polstrovaná a potažená kůží. Holt luxus první divize.

Otočím se k Landonovi, jednomu z našich obránců z prváku. „Seš nějakej zelenej, kámo.“ Ušklibnu se. „Furt tě bolí břicho?“

Landon mi ukáže prostředník, ale vyzní to dost polovičatě. Vypadá, že se mu chce zvracet, a ani se tomu nedivím. Když jsem ho viděl posledně, cucal flašku whisky, jako by se ji snažil vykouřit.

„Měls ho vidět, když jsme šli domů,“ ozve se třet'ák jménem Donovan. „Svlíkl se do slipů a snažil se ojet tu sochu, co stojí před jižní knihovnou.“

Všichni se rozesmějou, včetně mě – protože buď se mýlím, nebo má zmíněná socha podobu bronzového koně. Říkám jí Seabiscuit, ale mám takový pocit, že to má být památník nějakýho zazobanýho absolventa, který se před sto lety dostal do olympijskýho jezdeckýho týmu.

„Ses chtěl povozit na Seabiscuitovi?“ zazubím se na prváka.

Na krku mu naskáčou rudé skvrny. „Ne,“ zavrčí.

„Ale jo,“ opraví ho Donovan.

Kluci se smějou, mě však rozptýlí úsměv, který *mým* směrem míří od Shawna Cassela.

Asi by se dalo říct, že Cassel je můj nejlepší kámoš. Ze všech spoluhráčů jsem si s ním nejbližší a jo, vídáme se i mimo hokej, ale „nejlepší kamarád“ není označení, který bych rozhazoval na všechny strany. Mám kámoše. Mám po pravdě celou hromadu kámošů. Můžu ale říct, že by mě kterýkoli z nich doopravdy *znal*? Nejspíš ne. Cassel se tomu ale blíží.

Obrátím oči v sloup. „Co je?“

Pokřčí rameny. „Landon není jedinej, kdo si včera užil.“ Ztiší hlas, ale ani to není nutný. Naši spoluhráči si nás nevšímají, rejou do Landona kvůli tomu jeho včerejšímu dostaveníčku s koněm.

„Tím myslíš?“

Rty mu zacukají. „Myslím tím, že jsi včera zmišel s tamtím vazounem. Byli jste pryč, ještě když mě ve dvě v noci odtáhla Em domů.“

Povytáhnu obočí. „Nechápu, kde je problém.“

„Taky tu žádnéj není. Akorát že jsem netušil, že teď kazíš heteráče.“

Cassel je z týmu jediný, s kterým jsem kdy probíral svůj milostný život. Jako jediný homosexuální hokejista, o kterém vím, chodím po tenkým ledě. To znamená, že jestli tohle téma někdo otevře, nehodlám nic zapírat, ale ani o tom nezačínám sám od sebe.

Upřímně řečeno moje sexuální orientace je nejspíš to nejhůř udržovaný tajemství našeho týmu. Kluci to vědí. Trenéři to vědí. Jen je jim to ukradený.

Casselovi to ukradený není, ale jiným způsobem. Je mu u prdele, že mě baví šukat chlapy. Záleží mu na *mně*. Už několikrát mi řekl, že podle něj marním život, když střídám jednoho anonymního chlapa za druhým.

„Kdo říká, že byl hetero?“ zeptám se výsměšně.

Kamaráda to zaujme. „To jako fakt?“

Znovu povytáhnu obočí, což ho rozesměje.

Po pravdě pochybuju, že ten kluk z bratrstva, s kterým jsem si to včera rozdal, je gay. Spíš si to chtěl zkusit s klukem a nebudu vám lhát – lákalo mě to. Je snazší si užívat s těmi, kteří budou ráno předstírat, že neexistujete. Jedna noc nezávazný zábavy, orál nebo šuk, co jim to jejich tekutý povzbuzení dovolí, a pak zmizí. Chovají se, jako by nestrávili celý hodiny prohlížením mých tetování a představami o tom, že jim беру ptáka do pusy. Jako by mě neohmatávali těma svýma hladovýma rukama a neprosili mě, abych se jich dotýkal.

Rozdávat si to s gayem je potenciálně složitější. Mohli by chtít *víc*. Jako třeba věrnost. Sliby, který nedokážu dodržet.

„Tak počkat,“ zarazím se, když si uvědomím, co předtím zmínil. „Jak to myslíš, že tě Em odtáhla domů?“

Cassel zatne zuby. „Přesně tak, jak to říkám. Objevila se v domě bratrstva a odtáhla mě pryč.“ Rysy se mu trochu uvolní. „Bála se o mě. Chcípl mi mobil, takže jsem jí neměl jak odpovědět na textovky.“

Nic na to neřeknu. Snažil jsem se, aby Cassel ohledně té holky prohlídl, ale už jsem to dávno vzdal.

„Kdyby se neukázala, zlil bych se tam jak doga. Takže... hm, jo, asi je dobře, že mě vyzvedla, než jsem se stihl ztřískat.“

Kousnu se do jazyka. Ne, nebudu se cpát chlapovi do vztahu. To, že je Emily ta nejvzlezlejší, nejprotivnější, *nejšilenější* holka, jakou jsem kdy poznal, mi nedává právo se jim do toho míchat.

„Navíc vím, jak se jí nelíbí, když chodím na párty. Neměl jsem tam vůbec chodit –“

„Nejste do prdele manželé,“ vyhrknu.

Sakra. Měl jsem držet hubu.

Cassel se zatváří dotčeně.

Rychle vycouvám. „Sorry. Hele... Zapomeň, že jsem něco řekl.“

Svaly ve tvářích se mu pohybují, zatíná čelisti a drtí stoličky na prach. „Ne. Teda, sakra. Jo, máš pravdu. Nejsme manželé.“ Zamumlá něco, čemu nerozumím.

„Cože?“

„Řekl jsem... aspoň zatím ne.“

„Zatím ne?“ zopakuju zděšeně. „Do prdele, kámo, prosím tě, *prosím*, řekni mi, že ses s tou holkou nezasnoubil.“

„Ne,“ vyhrkne. Potom znovu ztiší hlas. „Ale pořád říká, že chce, abych ji požádal o ruku.“

Požádal o ruku? Z té představy mě mrazí v zádech. Ztraceně, půjdu mu za svědka, už to vidím.

Dá se pronést svatební přípitek, aniž by se v něm vzala nevěsta na vědomí?

Trenér O'Connor naštěstí vpadne do místnosti dřív, než se mi z týchle šílený konverzace s Casselem rozskočí hlava.

V místnosti se po jeho příchodu rozhostí ticho. Trenér je... přísný. Ne. Spíš *děsivý*. Měří metr pětadevadesát, je věčně zamračený a hlavu si oholil ne proto, že by plešatěl, ale protože rád vypadá jako gauner.

Poradu začne tím, že nám připomene – jednomu po druhém – co jsme včera na tréninku podělali. Což je dost zbytečné, protože mě jeho včerejší kritika ještě pořád bolí. Zkazil jsem jedno zkušební vhazování, prošvihl jsem přihrávky, které jsem neměl co prošvihávat, a promarnil jsem šanci na gól, když jsem přitom měl tu nejlepší možnou příležitost. Byl to prostě jeden z těch mizerných tréninků, kdy se nedaří vůbec

nic, a už jsem si přísahal, že se vzpamatuju, až zítra nastoupíme na led.

V nadstavbové části zbývají už jenom dva osudové zápasy, což znamená, že se potřebuju držet. Potřebuju se *soustředit*. Severomassachusettská univerzita nevyhrála hokejové mistrovství už patnáct let a jako nejlepší střelec si chci tohle vítězství připsat, než odpromuju.

„Tak jo, dáme se do práce,“ oznámí trenér poté, co každému z nás řekne, jak moc stojíme za pytel. „Začneme zápasem mezi Rainierem a Seattlem z minulého týdne.“

Když se na obrovském plátně objeví zastavený záběr na univerzitní stadion, jeden z našich hráčů na levém křídle nakrčí čelo. „Proč začínáme Rainierem? V prvním kole hrajeme se Severní Dakotou.“

„Na Severní Dakotu se zaměříme příště. Starosti mi dělá Rainier.“

Trenér se dotkne notebooku na stole a záběr na plátně se spustí, místnost se naplní řevem davu.

„Jestli se s těmhle hochy potkáme ve finále, čekají nás pořádný problémy,“ prohlásí trenér zachmuřeně. „Chci, abyste teď pozorně sledovali tohohle brankáře. Ten kluk má oči jako ostříž. Musíme najít jeho slabinu a využít ji ve svůj prospěch.“

Soustředím se na záběry utkání, přesněji na brankáře, který v oranžovočerném dresu střeží branku. Je dobrý, to se musí nechat. Nespouští oči ze hry, rukavice se mu s plesknutím uzavře, když zastaví puk střelený jeho směrem a zabráni tak prvnímu gólu. Je rychlý. V pozoru.

„Dívejte se, jak nespouští oči z puku při odražení,“ nařídí trenér, zatímco protihráč zkusí dát další gól. „Pohybuje se plynule, sebejistě.“

Čím déle záběry sleduju, tím jsem nervóznější. Nedokážu to vysvětlit. Netuším, proč mi vstávají chloup-